

ஜநவிநோதிநி.

இல. 12.]

டிசம்பர் 1879.

[புஸ்த. X.]

சென்னை ஜட்காவண்டிக்குதிரை படிம்பாடு.

இச்சென்னையில் மைலாப்பூர் திருஅல்லிக்கேணிமுதலிய பல பேட்டைகளிலும், இன்னும் இருப்புப்பாதை வண்டிகளிறங்கு மிடங்களிலும் தட்டுவாணிக் குதிரை அல்லது நாட்டுத்தட்டுகளும், அக்குதிரைகள் பூட்டிய ஜட்காவண்டியென்று வழங்குகிற வேக மாயோடும் குடிக்கூவிவண்டிகளும் உண்டென்பது அநேகர்க்குத் தெரியுமல்லவா? அவ்வண்டிகள் அவ்வளவர்க விசேஷமாயில்லை யென்றாலும் அவற்றால் சாதாரண ஜனங்களுக்கு விளைகிற நன்மை மட்டும் விசேஷமாயிருக்கின்றது. சாதாரண ஜனங்கள் இச்சென் னையில் ஓரிடம்விட்டு மற்றோரிடம் போகவேண்டுமென்றாலும், யாத்திரைபோகிறவர்கள் இருப்புப்பாதை வண்டியைவிட்டிறங்கி நடுவழியில் அடுத்தவர்களுக்குப் போகவேண்டுமென்றாலும் சொற்பச்செலவிலே சலபமாய்ப் போவதற்கு அவை மிகவும் உபயோகமாயிருக்கின்றன. அவற்றுள் சற்றே பருத்தகுதிரை பூட் டிய வண்டியில் நான்குபேர் ஏறிச் சவாரிசெய்யும் காட்சியைப் பக்கத்துப்படத்தில் காட்டியிருக்கிறோம்.

ஜட்காவண்டிகள் பலபேர்க்குப் பலவிதமாய் உபயோகப்படு கின்றனவென்பது உண்மையே. ஆயினும் அவ்வண்டிக்காரர்க ளுடைய அசாமர்த்தியத்தாலும் அயோக்கியத்தனத்தாலும் அவற் றில் ஏறிப்போகும்போது பிரயாணிகளுக்கு உண்டாகும் வருத் தமும், அவ்வண்டிகளை இழுத்துக்கொண்டு திரிகிற குதிரைகள் படுகிற கஷ்டமும் இத்தன்மையனவென்று சொல்லக்கூடாதவை யாயிருக்கின்றன. வண்டிக்குள் சொற்பவிடத்திலே நான்கு பேராய் உட்காந்து அதிக நெருக்கத்தால் செம்மையாய் உட்கார்க் கூடாமல் கால்நோவும் இடுப்புநோவுமாய்ப் பிரயாணிகள் வருந்திக் கொண்டுபோவதுமாதிரிமேயல்லாமல், அவ்வண்டிகள் ஆடுகிற ஆட்டத்தில் தேகத்தில் பூட்டுக்குப்பூட்டு நோவெடுத்து எப்போ

முது-இவ்வண்டியைவிட்டு இறங்கப்போகிறோமென்று எண்ணும் படியாகிறது. வேறு விதியில்லாமையால் அந்தக் கஷ்டங்களையெல்லாம் பொறுத்துப்போனாலும், அநேக வண்டிகள் பாதிவழியிலே வாயுந்து பின்புறமாயாவது விழுகின்றன; குதிரை கால்மடிந்து வீழ்ந்து முன்புறமாயாவது கவிழுகின்றன. அதனால் பிரயாணிகள் பலர்க்குப் பலவிதமாய்ச் சேதம் நேரிடுகின்றது. மேலும் அவ்வண்டிக்காரர்களுள் அநேகர் துர்மார்க்கர்களாய்த் திருஅல்விக்கேணிக் கொண்டு பேசி வண்டி ஏறிப்போனால், அவர்களை அவ்வழியில் அவர்கள் இறங்கவேண்டிய விடத்திலே கொண்டிறக்காமல், திருவல்விக் கேணிக் கடைத்தெருவிலே கொண்டுபோய்நிறுத்தி, இதுதான் திருவல்விக்கேணி; இறங்குங்கள் என்கிறார்கள். பின்பு பிரயாணிகள் என்னநியாயம் எடுத்துகாத்தாலும் அவர்கள் கேட்பதில்லை. நடுவே சற்றிறங்கி ஒருவரோடு ஒரு பேச்சு பேசுவருகிறோமென்றால் சம்மதிப்பதில்லை. இவ்விதமான பல காரணங்களால் சச்சரவு உண்டாகி இப்பட்டணத்தில் ஜட்காவண்டி விவகாரம் போலீசுக்குப் போகாதநாளில்லை. இத்தென்ன வீண்டொல்லையாயிருக்கிறதென்று இவ்வகையான துர்மார்க்கச்செயல்களை மறுப்பதற்காகவே நாளது வருஷத்தில் போலீசு அதிகாரிகள், ஜட்காவண்டிகளுக்கு இவ்வளவு தூரத்திற்கு இவ்வளவு கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்றும், நடுவே நிற்கவேண்டுமானால் அந்தக்காலத்திற்குத்தக்கபடி கூலி கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமென்றும், பிரயாணிகள் எந்தவிடத்திற்கு வண்டி பேசுகிறார்களோ அங்கே அவர்கள் இறங்கவேண்டிய விடத்திலேயே வண்டியை விடவேண்டுமென்றும் இப்படி ஒரு விதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆயினும் அந்த வருத்தங்களமட்டும் அதிகமாய் ஒழியவில்லை.

இதிருக்கட்டும். ஜட்காவண்டிக் குதிரைகளுடைய கதையைக் கேளுங்கள். அவைகளுக்கு மேயவாவது செதுக்கிப்போட்ட புல்லைத் தின்னவாவது நிமிஷங்கூட ஒழிவு உண்டாவதில்லை. பகற் பொழுதெல்லாம் ஓடித்திரிந்துவந்தால் இராத்நிரிதான் அவற்றிற்குத் தீனி தின்ன எப்படிச் சக்தியிருக்கும்? சவாரிபோகும் போது வண்டிக்காரன் கையோடு கொஞ்சம் புல்கொண்டுபோய், ஜனங்களை ஓரிடத்தில் இறக்கிவிட்டுக் கூலிவாங்கக்காத்திருக்கிற இரண்டொருநிமிஷம் அந்தப் புல்லைக் குதிரைக்குக் கொடுப்பான். குதிரைக்குப் புல்தின்ன ஒழிந்தவேளை அதுதான். தகுந்த தீனியில்லாமையால் நடக்கச் சக்தியில்லாமல் தவிக்கிற அந்தக் குதிரைகளைச் சீக்கிரமாய் ஓடும்படி வண்டிக்காரர்கள் கையோயாமல் சவுக்கினாலும் கழியாலும் அடிப்பார்கள். அதனால் அக்குதிரைகள் கால்சாறி முன்னே அடியெடுத்து வைக்கமாட்டாமல் வண்டிகளைப் பின்னே ஓட்டும்படியாகவும் பாதிவழியில் கீழே விழும்படியாகவும் ஆகின்றன. அந்தக் குதிரைகள் அநேகமாய்ப் பார்க்கவழங்

காமல் உடலொட்டித் தேகமெல்லாம் ஏலும்பெடுத்துக் கணிகள் சூழிந்து இன்றோராளையோ சாவப்போகின்றவைபோலிருக்கின்றன.

ஐயோ! அந்தக் குதிரைகள் என்னபாவம்பண்ணி அப்படி வந்து பிறந்தனவோ! சூட்டியாயிருக்கையிலேயே அவற்றை ஜட்காவண்டியிழுக்கப் பழக்கித் தீனிமட்டும் செம்மையாய்ப்போடாமல் வெயில் காற்று மழையொன்றும்பாராது எப்போதும் வண்டியில் கட்டி அடிக்கிறார்கள். குதிரைக்கு நடக்கச் சக்தியில்லையென்று நன்றாய்த் தெரிந்தும் அதை ஒடும்படி அநேகர் கைவிடாமல் சவுக்கெடுத்து அடிக்கிறார்கள். நாம் கட்டினாயிடுவதைக் குதிரை செம்மையாய்த் தெரிந்துகொள்வதில்லையென்றுசொல்லி அநேகர் அதை வாயில்வந்தபடி திட்டி உதைக்கிறார்கள். இவ்விதமான கொடிய செய்கையெல்லாம் குதிரைகளை நடத்தவேண்டியவிதம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரியாமையால் உண்டாவதேயொழிய வேறல்ல. அவைகளைத் திட்டி அடித்து உதைத்துக் கொடுமைசெய்வதனால் அவை தமக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்குமென்றும், அதனால் தமக்கு விசேஷநன்மை உண்டாகுமென்றும் அநேகர் நினைத்திருக்கிறார்கள். அப்படி நினைப்பது மிகவும் பிசகு. நாம் கொடுமைசெய்வதனால் அவற்றின் வலிமையும் தேகசவுக்கியமும் வெகுவாய்க் குறைவுபட்டு வாழ்நாளும் குறுகிப்போவதுமாதிரிமேயல்லாமல், அவற்றிற்கு ஒருவிதமான வெறி உண்டாகி எரிச்சலும் முன்கோபமும் மூட்டுத்தனமும் பிடிவாதமும் அதிகமாகின்றன. அதனால் நமக்குக் கெடுதிவிடாவதுமாதிரிமேயல்லாமல் அவை உபயோகமற்றவையாயும் ஆகின்றன. குதிரைகளோடு எத்தனைகாலம் பழகினாலும் அவற்றின் சுபாவத்தைத் தெரிந்துகொள்ளமாட்டாத மதியினர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். குதிரையைக் கையாள்கிறவர்கள் அநேகர், தாங்கள் திட்டிவதற்கும் அடிப்பதற்குமே அவை படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று நினைக்கிறார்கள். இவ்விதமானவர்களெல்லாம் ஒருபோதும் குதிரைகளை வைத்திருக்கத் தகுந்தவர்களல்லர். யாராகட்டும் சற்றே நிதானித்து யோசிப்பார்களானால், சிறிதளவுகூட ஜாட்டியைக் கையாள்வது அவசியமில்லையென்றும், ஜந்துக்களைத் தண்டிப்பதெல்லாம் தம் அஜாக்கிரதையாலும் மூர்க்ககுணத்தாலுமே முக்கியமாய் உண்டாகின்றனவென்றும் நன்றாய்த் தெரியவரும். நாம் நல்லதனத்திலே எவ்வளவு சமையேற்றி ஒட்டினாலும் ஒட்டலாம்; கொடுமைமட்டும் காட்டினால் சிறிதளவு சமைக்கூடத் தாங்கமாட்டாது. நாம் எதையும் அன்பாகவே ஆதரிக்கவேண்டும். கருணையுள்ளவனைக் கடவுளும் கைவிடார். ஆதலால் பூததயை பச்சாத்தாபமில்லாத கொடியவர்கள் ஒட்டும் வண்டியில் நாம் ஒருபோதும் ஏறிச் செல்லக் கூடாது. ஏனெனில், அதிலேறிக் குதிரையினிடத்தில் அவர்கள்

காட்டும் கொடுமையைப்பார்த்துப் பொறுத்துப்போவோமானால், அது காசுகொடுத்து அவனுடைய கொடுமையை இன்னும் அதிகமாகக் குவதுபோலாகின்றது.

குதிரைகளைக் கையாளுகிறவனுக்கு யுக்தியும், ஆலோசனையும், நிதானமும், பொறுமையும், முக்கியமாய் அவைகளிடத்தில் இரக்கமும் விசேஷமாய் இருக்கவேண்டும்தோடுகூட, குதிரைகளின் பலவித சுவாவங்களும் இப்படிப்பட்டவையென்று தெரிந்திருக்கவேண்டும். எந்த மிருகமானாலும் சரி; பொறுமையும் நிதானமுமிருந்தால் நாம் அதை முழுதும் சுவாதினமாக்கிக்கொள்ளலாம். எவர்க்கும் எவ்விதமான தண்டனைக்கும் சுவாதினப்படாமல் மிக்க கொடியவையாயிருந்த பல குதிரைகளை நல்லதனமாபே பலர் அடக்கி ஆண்டிருக்கிறார்களென்று அநேகம் கதை கேட்டிருக்கிறோம். நல்லதனத்தால் எதையும் சாதிக்கலாம். ஆதலால் நம் முடைய அடிமைகளை நேசித்து அன்பாகப் போஷித்துவருவோமானால், அவையும் நம்முடைய நன்மையைப்பார்த்து நம்மிடத்து நேசிக்கொண்டு நம்முடைய கட்டளைகளுக்கு முழுதும் கீழ்ப்படிந்து ஆபத்து வந்தபோது நம்மையும் கைவிடாமல் காக்கும்.



கடிகாயந்திரம் காலங்காட்டுவது.



காலந்தப்பாமல் எந்தவிஷயத்திலும் சரியாய் நடப்பது எவர்க்கும் எவ்விதமான நன்மையையும் அளிக்கத்தக்கது; அதன் பெருமை இத்தன்மையதென்பது சிறுவர்களுக்குக்கூட நன்றாய்த் தெரியும். சமயந்தப்பிப்போகிறவர்கள் எந்தக்காரியத்திலும் சித்தி பெறமாட்டார்கள். சூழித்தகாலத்துக்குச் சரியாய்ப் போகாமல் ஐந்துநிலிஷம் தாமதித்ததனால் அதேகாரியமாய்க் காத்திருந்தவர்கூடச் சிலர் சாப்பாட்டையும் இழந்துபோயிருக்கிறார்கள். இப்படியாவார்க்கும் மிக்க அவசியமான காலவளவைப் பிசகாமல் காட்டுவது கடிகாயந்திரமொன்றுதான். கடிகாயந்திரத்தின் துணியில் லாமல் காலவளவை நாடே சரியாகக் கண்டுபிடிப்பது கூடாதாகையால், கடிகாயந்திரம் காலங்காட்டுவது இவ்விதமென்பதைப் பற்றிச் சற்று விசாரிப்பது யாவார்க்கும் நலமாயிருக்கும். கடிகாயந்திரத்தைச் சரியாக ஓடும்படிச் செய்துவருவோமானால், காண்புட்பத்தைக் கண்டுகொள்ள நமக்குத் தக்கதுணை அதைவிட வேறொன்றும்வேண்டாம்.

இக்காலத்தில் கடிகாயந்திரம் செய்வதற்கு வெகு விசித்திரமான பல ஒழுங்குபாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும் அந்த ஒழுங்குபாடுகளெல்லாம் நன்றாய்ப் பூரணமாக நிறைவேறியிருக்க

கின்றன. கடிகாயந்திரத்திலுள்ள பற்பல சக்கரங்களும் அவை ஒன்றோடொன்று சேர்க்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கிற விதமும் பார்த்தால் வெகு அற்புதமாயிருக்கும். கடிகாயந்திரம் பண்ணுவதைப்பற்றி நாம் பிரகிருதத்தில் யாதொன்றும் எடுத்துரைக்கவில்லை; கடிகாயந்திரம் சரியாய்க் காலம்குறிப்பது எப்படியென்பதைமாதிரம் இங்கே சற்று விசாரிக்கிறோம்.

கடிகாயந்திரம் காலங்காட்டுவதற்கு அதிலுள்ள சக்கரங்கள் ஒன்றும் அதிகமாய் உபயோகப்படுவதில்லை; அந்தச் சக்கரங்கள் பலவற்றையும் சரியாகச் சுழல்விக்கின்ற ஒரு கருவிதான் முக்கியமாய் உபயோகப்படுகின்றது. அநேக கடிகாரங்களில் பெண்டிலம் என்கிற கருவிதான் அப்படிப்பட்டது. அந்தப் பெண்டிலம் மற்றச் சக்கரங்களையெல்லாம் ஓயாமல் சரியாக எப்படிச் சுழல்வித்துக்கொண்டிருக்கின்றதோ அதை அடியில் எடுத்துக்காட்டுகிறோம். பெண்டிலமென்பது என்னவென்றால், ஒரு மெல்லிய கம்பியின் துனியில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கிற ஒரு பளுவு. அந்தப் பெண்டிலம் ஓயாமல் ஒரேமாதிரியாக முன்னும் பின்னும் ஊசலாடுவதுபோல் ஆடிக்கொண்டிருந்து மற்றச் சக்கரங்கள் பலவற்றையும் சுழல்விக்கின்றது. அப்படி அது ஆடுவது இன்னகாரணத்தாலென்பதை நாம் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடும்.

ஏதாவது ஒரு உலோகக்கட்டியை எடுத்து ஒரு மெல்லிய கம்பியில் கோத்து உயரக்கட்டிவிட்டால் அப்போது அந்தப் பளுவு கம்பியை நேராய் மையத்தில் இழுத்துக்கொண்டு நிற்கும். பின்பு நாம் அதை ஏதாவது ஒரு பக்கமாய் இழுத்துவிட்டால், உடனே அந்தப்பெண்டிலம் தன் தாழ்வான மையநிலைக்கே போக ஆரம்பிக்கின்றது. ஆனால் அது தன் மையத்திலேபோய் அங்கு அப்படியே நின்றுபோவதில்லை; முன் எழுந்த உயரத்துக்குச் சரியான உயரம் மறுபுறத்தில் எழ ஆரம்பிக்கின்றது. அது ஏனென்றால், அந்தப் பெண்டிலம் பளுவானதுபற்றி முன் நாம் இழுத்துவிட்ட உயரத்திலேயே நிற்காமல் பூமியின் இழுப்புக்கவர்ச்சியால் இழுக்கப்பட்டு உடனே மையத்திற்கு வருகின்றது. நிலையாயிருக்கிற பொருள் செல்லத்தொடங்குவதும் செல்லுகிற பொருள் நிற்பதும் ஒரு முயற்சியின்றிக் கூடாதாகையால், உயரத்திலிருந்து ஓடிவருகிற அந்தப் பெண்டிலம் பூமியின் இழுப்புக்கவர்ச்சியால் தடுக்கப்படுகிறவரையில் அதேமுகமாய் மறுபுறத்திலும் செல்லுகின்றது. அதாவது: முன் ஒருபுறத்திற்குச்சென்ற உயரம் மறுபுறத்திலும் செல்லுகிறது. ஏனெனில் பூமியின் இழுப்புக்கவர்ச்சி அதனோட்டத்தைத் தடுக்க அந்நேரம் ஆகின்றது. மறுபடியும் அவ்வுயரத்திலிருந்து பூமியின் கவர்ச்சியால் இழுப்புண்டு தன் மையநிலைமைக்குச் சென்று அதே முயற்சியால் முன் காட்டியபடியே எதிர்ப்புறத்தில் முன்சென்ற உயரம் செல்லுகின்றது. பெண்டிலத்தை அசையாமல் மையத்தில்

நிறுத்தும்படி முயற்சி ஒன்றும் உண்டாகாதிருக்குமளவும் இப்படித்தான் அது முன்னும் பின்னும் ஆடிக்கொண்டிருக்கும்.

காவிலியோ என்கிற பெரிய தத்துவசாஸ்திரி ஒரு கோயிலில் ஆடின விளக்கைப்பார்த்து முதல் முதல் இந்தறுட்பத்தைக் கண்டறிந்தானென்று முன்னொரு சஞ்சிகையில் காவிலியோவைப் பற்றிச் சொல்லிய உபநிஷாசத்தில் சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? அவர் முதலில் கோயிலில் கட்டியிருந்த விளக்கின் ஆட்டத்தைப்பார்த்து அது நீளமாய் ஆடினாலும் குட்டையாய் ஆடினாலும் அதற்குச் செல்லுகிற காலமட்டும் ஒரே அளவுதானென்று கண்டு உடனே வீட்டுக்குப்போய் அதைப் பலதரம் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து தான்கண்டது உண்மையென்று தேர்ந்தார். வேண்டுமானால் இவ்விஷயத்தை நாமும் பரீக்ஷித்துத் தெரிந்துகொள்ளலாம். பெண்டிலங்கள் யாவும் ஒரே அளவாக நீண்டிருக்கவேண்டும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக ஒன்று சிறிதும் ஒன்று பெரிதாமாய் இரண்டு பெண்டிலங்கள் ஏற்படுத்தி அவற்றை ஆட்டினால் நீண்டபெண்டிலம் மெதுவாகவும் குறுகியது வேகமாகவும் ஆடுவது நன்றாய்த் தெரியும். ஆதலால் பெண்டிலம் ஆடுவதற்குக் கம்பியின் நீளம் முக்கியமேயொழிய அதன் துனியில் தொங்கும் பளுவினால் ஒன்றுமில்லை. இதையும் நாம் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணலாம். ஒரே அளவு நீளமுள்ள இரண்டு கம்பிகளுள் ஒன்றில் சிறிய குண்டையும் மற்றொன்றில் பெரிய குண்டையும் தொங்கவிட்டு அவற்றை ஆட்டினால், அதிக பளுவானதுகூட மற்றொன்றுக்குச் சமமாகவே ஆடும். இப்பரீக்ஷையினால், பளுவினால் பெண்டிலத்திற்கு உபயோகம் ஒன்றுமில்லையென்பது தெளிவாகும்.

இந்தப் பெண்டிலங்களுள் அதது ஆடுகிறகாலத்திற்கேற்றபடி செக்கண்டு பெண்டிலமென்றும் அரைசெக்கண்டு பெண்டிலமென்றும் இப்படி அநேகமுண்டு. ஒரு செக்கண்டுக்கு ஒருதரம் ஆடுகிற பெண்டிலத்திற்குச் செக்கண்டு பெண்டிலமென்று பெயர். வெகுறுட்பமாய்ப் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து ஒரு செக்கண்டுக்கு ஒருதரம் ஆடுகிற பெண்டிலம் முப்பத்தொன்பது அங்குலம் நீளமிருக்கவேண்டுமென்று கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். பூமியின்காற்று நிலைமைக்கேற்றபடி ஒவ்வோரிடங்களில் இந்த அளவு சிறிது வேற்றுமைப்படும்.

இதனால் செக்கண்டு பெண்டிலம் இவ்வளவு நீளமென்று தெரிந்ததே; அரை செக்கண்டு பெண்டிலம் எவ்வளவு நீளமென்கிறீர்களோ? அது செக்கண்டு பெண்டிலத்தில் பாதி நீளமிருக்கவேண்டுமென்று யாவார்க்கும் தோன்றும். ஆயினும் உண்மை அதுவன்று; அதில் காற்பங்கு நீளந்தானிருக்கவேண்டும். இரண்டு செக்கண்டு பெண்டிலமானால் செக்கண்டு பெண்டிலத்தைப்போல நான்கத்தனை நீளமிருக்கவேண்டும். இவற்றையும் திருஷ்டாந்தமூலமாய்த் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

பெண்டிலங்களைல்லாம் ஒரேஅளவாய் ஆடுவதற்காக ஒரே அளவாய் நீண்டிருக்கவேண்டுமென்றும், பெண்டிலத்தின் அகலத்தால் காலம் சிறிதும் வேற்றுமைப்படாதென்றும் இதனால் தெரிய வந்ததல்லவா? ஆதலால் ஒரு சரியான பெண்டிலமும், அது இத்தனைதரம் ஆடிற்றென்று அதன் ஆட்டங்களையெல்லாம் துட்பமாய்க் கணக்கிடப் பல சக்கரங்களும் சரியாய் அமைந்திருப்பதுதான் ஒரு கடிகாயந்திரம். பெண்டிலத்தின் ஆட்டங்களைக் கணக்கிடுவதற்காகவே கடிகாயந்திரத்தில் பல சக்கரங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்டிலம் எவ்வளவு ஓய்ந்துபோனாலும் நிற்காமல் அதை ஓடிக்கொண்டிருக்கச் செய்யும்படி அதில் வில் ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தந்தக் கடிகாரத்திற்குச் செய்திருக்கும் ஒழுங்குபாட்டின்படி தினந்தோறும்வாது வாரத்துக் கொருதரமாவது இன்னும் வேறளவாயாவது சாணிகொடுத்து அந்த வில்லின் வலிமை நன்றாய்ப் பெண்டிலத்தில் உதையும்படி அதைச் சுற்றுவார்கள்.

சாதாரண கடிகாரங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பெண்டிலத்தை வேண்டும்போது நீட்டவும் குறுக்கவும் உபயோகமாய்க் கருவி ஒன்று உண்டு. அது ஏனெனில், குளிர்ச்சிக்குக் குறுக்குகிற தன்மையும் உஷ்ணத்திற்கு விரிக்கிற தன்மையும் உண்டாகையால், பெண்டிலம் சீதகாலத்தில் குறுகியும், உஷ்ணகாலத்தில் நீண்டும்போமென்று, அத்தருணத்தில் அதைச் செம்மைப்படுத்திக்கொள்வதற்காக அந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. சிறிதளவும் பிசகாமல் சரியாய்க் காலமளவைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கும்படி அநேககடிகாரங்களில் வெகு துட்பமான பெண்டிலங்கள் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கடிகாரங்களில் ஒருவருஷ்காலம் சென்றாலும் ஒரு நிமிஷங்கூடப் பிசகுவதில்லையென்கிறார்கள்.

இவற்றைக் கேட்டமாதிரத்திலேயே சிலர்க்கு ஒருவிதமான ஆக்சேபந்தோன்றும்: பெரியகடிகாரங்களைப்போலவே சிறிய கைக் கடிகாரங்களும் சரியாகக் காலங்காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றனவே; கீழ்ச்சொன்னபடிப் பெண்டிலமல்லவோ காலங்காட்ட முத்தகருவியாயிருக்கிறது; சிறிதளவுகூடப் பெண்டிலமில்லையாதலால் கைக் கடிகாரம் எப்படிக்காட்டுமென்று ஆக்சேபிப்பார்கள். என்றாலும் கைக்கடிகாரத்துள் நாம் நன்றாய் உற்றுப்பார்ப்போமானால், பெண்டிலம் இருக்கவேண்டியவிடத்தில் மிகவும் துண்ணியதாய் ஒன்று முன்னும் பின்னும் ஆடிக்கொண்டிருக்கக்காண்போம். அது பெண்டிலம்போலவே ஒரு வில்லினால் ஓட்டப்பட்டு அதேவிதமாகவே மற்றச் சக்கரங்களையெல்லாம் சரியாக ஓடச்செய்து தப்பாமல் காலங்காட்டுகின்றது.

ஒரு வழிப்போக்கன் கண்ட கனவு.

(தொடர்ச்சி.).

துர்க்கிஸ்தானத்துத் துருக்கச்சிறுவன் ஒருவன் தனக்குத் தகுந்த உத்தியோகமொன்று தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்று தன்னூனாவிட்டிப் புறப்பட்டு வழியே பலதன்பங்கள் அனுபவித்துக் கடைசியில் குராசான் நகரம்சென்று அவ்விடத்துக் சவர்னரான அலப்தஜீனுக்கு அடிமையானானென்று சென்ற சஞ்சிகையிற் சொன்னோமே. அவ்வடிமை அதிகாரியின் அரண்மனைபோய்ச் சேர்ந்து அல்விடத்து வேலைக்காரர்களோடு தானும் ஒரு வேலைக்காரனாயிருந்தான். சிக்கிரத்திலேயே அலப்தஜீன் அவனுடைய திறமைகளைக் கண்டறிந்து அவனைத் தன் அரண்மனைச் சேவகனாக வைத்துக்கொண்டான். உடனே அவ்வடிமை அதிகாரியின் அன்புபெற்று வெகுசிக்கிரத்தில் உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் பெறலானான். அந்த உத்தியோகஸ்தனிடத்தில் சிறந்த குறிகளிருக்கக்கண்டு ஒருநாள் அலப்தஜீன் அவனை அழைத்து அவனுடைய வாலாறென்னவென்று கேட்க, அவன் சொன்னதாவது:—

என் சரித்திரம் சுருக்கமானதுதான். நான் இப்போது ஒருவர்க்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும், என் குலத்திற்கு இழிவானகாரியமொன்றும் செய்தகில்லை; நான் பிறப்பில் ஏழையானாலும் சுதந்திரனாகத்தான் பிறந்தேன்; நான் பாரசீகதேசத்து ராஜாக்களுள் கடைசி அரசனுடைய வம்சத்தில்பிறந்தவன்; அந்த ராஜா உக்களுக்கும் நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அவர் பகைவர்களுக்குப் பயந்தோடிக் கொல்லப்பட்டபோது அவருடைய குடும்பமெல்லாம் துருக்கிஸ்தானத்தில் நின்றுபோய் அத்தேசத்து ஜனங்களோடேயே கொள்வன கொடுப்பன செய்துவந்தார்கள். அதனால் அந்த வமிசத்தாரெல்லாம் துருக்கராய்ப்போனார்கள். இப்போது நானும் ஒரு துருக்கன்தான்.

நான் பிறக்கும்போதே வறுமையோடு பிறந்ததனால், இளமையிலேயே பிழைப்புக்கு ஒரு வழிதேடிக்கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. அதற்காக வாலிபத்திலேயே புத்தாப்பியாசம்பண்ணி நன்றாய்க் கைதேர்ந்தேன். வருத்தத்தோடு வருத்தமாய் என் தந்தையும் எனக்கு வேண்டிய கல்விகளைக் கற்பித்துக்கொடுத்தார்.

ஏழைப்பிள்ளையாயினும் பிற்காலத்தில் பிகப்பெருமைபெற்று வாழ்ந்திருப்பேனென்று இளமைமுதற்கொண்டே யாவரும் எண்ணப்பார்த்துக் குறிசொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆயினும் நம் அதிர்ஷ்டம் எப்படியாகிறதோ பார்க்கலாமென்று சூழினிதேசத்துச்

சேனையோடு சேர்ந்துகொள்ளும்படி நான் பத்தொன்பதாம் வயதில் தகப்பனைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். நடுவழியில் திருடர்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, கடைசியில் இப்படிப்பட்ட உதாசுணமுள்ள அதிகாரிக்கு அடிமைப்படலானேன் என்றான்.

அவனுடைய சரித்திரத்தைக்கேட்டு அலப்தஜீன் மிகவும் சந்தோஷித்து, ராஜாங்கத்தில் அவனுக்கு இன்னும் அதிக கவுரவமுண்டாக்கினான். இப்படி அந்த மனிதன் படிப்படியாக உயர்ந்த பதவிக்குவந்து கடைசியில் அலப்தஜீனுடைய சேனைகளுக்கெல்லாம் தானே முக்கிய சேனாபதியாயினான். அவன் சேனைகளை நன்றாய்ப்பயிற்றுவித்து வெகு ஒழுங்காக நடத்தினான்; சேனைகளெல்லாம் அந்தத் தலைவனிடத்தில் அதிக கவுரவங்கொண்டு அவன் சொன்ன படி நடந்துவந்தன; சத்துருக்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு பயந்து தாமே காலில் வந்துவிழ்ந்து பணிந்தார்கள்; அதனால் அந்த நாடெல்லாம் மிகவும் அமைதியாய்த் தழைத்திருந்தது. அப்படி மேன்மேலும் மிகப் பெருமையாய் விருத்தியடைந்துவருகையில் அவன், தான் முன் நடுக்காட்டிலே கண்ட கனவை அடிக்கடி நினைத்து, இப்பெருமைகளைத்தானே அந்தக் கனவு அப்போதே தெரிவித்தது என்று அகமகிழ்ந்திருந்தான்.

ஆஆ! அவன் அதிர்ஷ்டத்தின் பெருமையை நாம் என்னென்று சொல்லலாம்! எவ்வளவுசிக்கிரத்தில் அவன் பெருமை எப்படியாக விருத்தியடைந்தது! அடிமையாய் ஒருவன்மீழ்க் கைகட்டிக் காத்திருந்தவன், இப்போது பலர் தன் காலில் வந்துவிழ்ந்து பணியத்தக்கவனானான்; குராசான்தேசத்துக் கவர்னருக்கு அந்தரங்க நேசனானான்; அவனுடைய ஆலோசனைச் சங்கத்துக்கெல்லாம் தானே தலைவனானான்; அவன் சேனைகளையெல்லாம் தன்னிஷ்டப்படிக்கையாண்டான்; அவ்வரசன் அவனை ஒரு நிமிஷங்கூட விட்டுப்பிரிந்திருப்பதில்லை; அவனுடைய ஆலோசனையில்லாமல் அவ்வரசன் எதுவும் செய்வதில்லை. இப்படிப் பலவிதமாய் அரசன் அவனைப் பெருமைப்படுத்தினதுமாத் திரமேயல்லாமல், குடிகளும் மற்ற வேலைக்காரர்களும் அவனைத் தெய்வமாய்க் கொண்டாடினார்கள்; பகைவர்களெல்லாம் அவனைக் கண்டு மிகவும் பயந்தார்கள்; காலையில் மூடிய பனிமறைந்தாற் சூரியன் அதிக பளபளப்பாய்த் தோன்றுவதுபோலவும், கிரகணம் பிடித்துவிட்டால் சந்திரன் அதிக சோபையாய் விளங்குவதுபோலவும், கஷ்டம் அனுபவித்தவனுக்குத் திடீரென்று இவ்வளவு பெருமைவரவே, அது அவனுக்கு உள்ளதிலும் அதிக பெருமையாகத் தோன்றியிருந்தது.

அவனுடைய அதிர்ஷ்டம் விருத்தியடைந்தது இவ்வளவுமாத் திரமேயோ! அலப்தஜீனுக்கு மிகவும் அழகான மகள் ஒருத்தியிருந்தாள். அவளுடைய வடிவழகைக் கண்டு அங்கே ஆச்சரியப்

படாதவரிடில்லை; அவ்விடத்தில் மிக்க செல்வாக்குள்ள பிரபுக்கள் பலரும் அவனைக் களியாணம் செய்துகொள்ள முயன்றார்கள்; அவ்வரசன் அரண்மனைக்கு வருகிற பிரபுக்கள் எத்தனையோபேர் அவள் சவுந்தரியத்தைப்பார்த்து அவள்மேல் ஆசைகொண்டார்கள். ஆயினும் ஒருவரையும் அவள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அலப்தஜீனுக்கு அவள் ஒரே மகளாகையால், எப்படியாவது அவளுக்குச் சீக்கிரம் களியாணஞ்செய்வித்துத் தன் வமிசத்தைப் பெருகச்செய்யவேண்டுமென்று அவன் அதிக ஆவல்கொண்டிருந்தான். அதனால் எப்படிப்பட்ட பிரபுக்களையெல்லாம் பார்த்தும் ஒருவரிடத்திலும் அவள் மனம் புதைபாமற்போனதுகண்டு அவனுக்கு மிக்க துக்கமுண்டாயிற்று. ஆயினும் தானாய் வற்புறுத்தி அவள் விருப்பத்துக்கு விரோதமாய் விவாகம் செய்விக்க அவனுக்குச் சம்மதமில்லை.

அடிமையாய் அவ்விடம் போய்ச்சேர்ந்து சேனாபதியான துருக்கனும் அவ்வரசன் அரண்மனையிலேயே வசித்துக்கொண்டிருந்ததனால், அரசன்மகள் அவனையும் அடிக்கடிப் பார்க்கும்படி நேரிட்டது. பலதரம் அவர்கள் சந்திக்கவும் சந்தித்தார்கள்; பேசவும் பேசினார்கள். அப்படிப் பழகப்பழக ஒருவர்க்கொருவர் மனதில் மற்றொருவரைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயந்தோன்றிற்று. நாளடைவிலே அந்தச் சேனாபதி அப்பெண்மணியினிடத்தில் ஆசைகொண்டான். எப்படிப்பட்ட மகாப்பிரபுக்களையெல்லாம் அவள் அலக்ஷியமாய் பிராகரித்துவருகிறாளென்பதும் அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியுமென்றாலும், தன் ஆசையை அடக்கமாட்டவில்லை. ஒருவேளை நம்மை அவள் விரும்பினாலும் விரும்பலாமென்றே நம்பியிருந்தான்.

சீக்கிரத்திலேயே அவ்விருவருடைய கருத்தும் அவர்களுடைய நடத்தையிலேயே வெளிப்படையாய்த் தெரியவந்தது. ராஜகுமாரத்தியின் கருத்தைக் குறிப்பாலறிந்துகொண்டு சேனாபதி ஒருநாள் அவனிடம்சென்று தன் ஆசைப்பெருக்கு உள்ளடங்காமல், ஓசீமாட்டி, நான் ஒருகால் அடிமைப்பட்டிருந்தேனென்றாலும், நியாயமாய் நான் ராஜவமிசத்திற் பிறந்தவன். ஆதலால் முதலில் மிகவும் இழிவான நிலையிலிருந்து பின்பு சிறந்த நிலைக்கு வந்தவனாகி கூடுவதனால் உன் குலப்பெருமைக்குச் சிறிதும் இழிவுவராதேயென்றான்.

அதற்கு அரசன்மகள் சொன்னதாவது:—பிரபுவே, நாம் ஒரு மனிதனைத் தேடவேண்டுமானால், நீதிகுணங்களும் நன்னடத்தையும் உள்ளவனாய்ப்பார்த்துத் தேடவேண்டுமெயொழிய, மற்ற அதிர்ஷ்டத்தால் வருகிற பெருமையுடையவர்களைத் தேடுவதிற்பயனில்லை; செல்வவாசனாய் அகப்படுவதும் வருத்தமன்று; உயர்ந்த வமிசத்திற் பிறந்து ராஜாங்கத்தில் மிக்க செல்வாக்குடையவர்களாய் அகப்படுவதும் வருத்தமன்று; நீதிகுணமும் தருமசிந்தையும்

கண்டு, இப்போது நாம் என்னசெய்கிறதென்று அந்த வைத்தியனும் தையற்காரனைப்போலவே சிந்திக்கலானான்.

சடைசியில் ஒருவித யோசனைசெய்து அவ்வைத்தியனும் அவன் பெண்சாதிபுமாய் நல்ல நிசுவேளையில் அண்டையினிருந்த ஒரு வர்த்தகன்விட்டில் புகைபோக்கியின் வழியாகக் கையிலே கயிற்றைக்கிடிக் குள்ளனை உள்ளே இறக்கிவிட்டுக் கயிற்றை வாங்கிக்கொண்டார்கள். அவ்விட்டுவர்த்தகன் புகைபோக்கியின் வழியாய்க் குள்ளன் இறங்குவதுகண்டு, ஓகோ! திருடன் வருகிறானென்று, அவனைத் தடியையெடுத்துப் புடைக்க, அத்தருணத்தில் குள்ளன் கீழேவிழுந்தான். அவன் கீழேவிழவே தானே அவனைக் கொன்றதாக நினைத்து வர்த்தகன், தனக்குக் கொலைபாதகனென்ற சூற்றம் வருமேயென்று பயந்து, அவனைத் தோளிலே தூக்கிக் கொண்டு தெருவிலேபோய் அண்டைவிட்டுச் சுவரோடு சார்த்தி விட்டு ஒருவர்க்குந்தெரியாமல் வெகு சீக்கிரமாய் விடுவது சேர்ந்தான்.

பொழுதுவிடிகிற தருணத்தில் அவ்வழியாய் வந்த யாரோ ஒரு வியாபாரி தற்செயலாய் அந்தச் சுவரோரமாய் வந்து அங்கே சார்த்தியிருந்த குள்ளனைத்தொடர், அவன் தன்மேலேயே சாய்ந்துவிழவே, திருடனென்றெண்ணி அவனை அடித்துத் திருடன் திருடனென்று கூவினான். அதைக்கேட்டுப் போலீசுசேவர்கள் ஓடிவந்துபார்க்க, அந்த வியாபாரி அப்போதும் கையோயாமல் அவனை அடித்துக் கொண்டிருக்கக்கண்டு, அவனே அக்குள்ளனைக் கொன்றென்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

மறுநாள் காலையில் அதைப்பற்றி விசாரணை நடந்து அந்த வியாபாரியைக் கொலைசெய்யும்படி தீர்மானமாயிற்று. அப்படியே அவனைக் கொலைக்களத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள். அவனைத் தூக்கிடப்போகிறதருணத்தில் அங்கே வேடிக்கைபார்க்கவந்தவர்களுடைய கூட்டத்தினிருந்த வர்த்தகன் சரோலென்று எதிரேவந்து, அவனைத் தூக்கிடவேண்டாம்; குள்ளனைக் கொன்றவன் நானென்று உரத்துக்கூவி, தன் விட்டுப் புகைபோக்கியின்வழியாய் அவன் இறங்கும்போது தான் அவனை அடிக்கதும், அதனால் அவன் இறந்துபோகவே தெருவிலே கொண்டு நிறுத்தினதுமாகிய தன் கதையைச் சொன்னான்.

அதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி, ஆனால் இந்த வியாபாரியை விட்டுவிட்டு அந்த வர்த்தகனைப் பிடித்துத் தூக்கிடுங்களென்றான். அப்படியே அந்த வர்த்தகனைப் பிடிக்கப்போனார்கள். அத்தருணத்தில் அந்தக் கூட்டத்தினின்றும் எவன் வெளியே வந்துநிற்பான்! வைத்தியன் சபையாருடைய முன்னேதோன்றி, ஒரு பாவமுமறியாத இந்த வியாபாரியை ஏன் அகியாயமாய்க் கொல்லவேண்டும்;

நான் மேல்மாடியிலிருந்து கீழே பிடித்துத்தள்ளினதனால் இவ்வீன் இறந்துபோனான்; பின்பு நான் அவ்வுடலை இந்த வியாபாரியின் வீட்டில் போட்டுவிட்டேனென்று உள்ளதை உள்ளபடியே சொன்னான்.

அதைக்கேட்டு நியாயாதிபதி அவனை விட்டுவிட்டு வைத்தியனைக் கொலைசெய்யக் கட்டளையிடுகிறதருணத்தில், தையற்காரன் கண்ணும் கண்ணீருமாய் எதிரேவந்து, இந்தக் குள்ளன் கொல்லப்பட்டதற்காக எவனையாவது தூக்கிடவேண்டுமென்றால், அந்தத் தண்டனை எனக்கே விதிக்கவேண்டும் என்றுசொல்லி, தான் விருந்தளிகரும்போது தொண்டையில் குச்சு அடைத்துக்கொண்டு அவன் இறந்துபோனது, பின்பு அந்தப் பிணத்தைத் தானும் தன் பெண்சாதிடும்படி வைத்தியன் விட்டுச்சுவரிலே சார்த்திவிட்டு வந்ததுமுதலாகத் தான் செய்ததையெல்லாம் சொன்னான்.

அதைக் கேட்கவே இன்னது செய்கிறதென்று நியாயாதிபதிக்குத் தோன்றவில்லை; இப்போது யாரைத் தூக்கிடுகிறதென்று நியாயாதிபதி சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படி அவன் மனம் தடுமாறி நிற்கிறதருணத்தில் மிகவும் உரப்பாய்ப் பெருமூச்சு ஒன்று கேட்டது. அந்தப் பெருமூச்சு, நியாயாதிபதி நேராய்ப் பார்ப்பதற்காகக் கொண்டுபோகப்பட்ட குள்ளனிடத்தில் உண்டானது. மறுபடியும் ஒருதரம் அந்தக் குள்ளன் பெருமூச்சுவிட்டு உரப்பாய் ஓர் இருமலிருமினான். இருமும்போது தொண்டையில் அடைத்துக் கொண்டிருந்த குச்சு வெளியே வந்துவிழுந்தது. யாவரும் இதென்னவென்று ஆச்சரியப்பட்டு நிற்க அவன் உடம்பில் ஒன்றுமில்லாமல் எழுந்து உட்கார்ந்தான். இப்படிக்கடைசியாக அந்தச் சிறு கூனனும் சாகாமல் அவனுக்காக மற்றவரும் கொல்லப்படாமல் தப்பினார்கள்.



குணத்தைப்பற்றிய சில மொழிகள்.

தங்களுடைய குணம் மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டேயிருக்கிறதென்பதை அநேகர் மறந்திருப்பதுபோலத் தெரியவருகின்றது. குணமென்பது நாம் தக்க வயதுவந்தவுடனே திடீரென்று எடுத்து மேலே போர்த்துக்கொள்ளத் தகுந்ததாய்ச் சித்தமாயிருக்கிற பொருளன்று. பின்னென்னவெனில் நாணாளும் இங்கு மங்கும் சிறிதுசிறிதாக நமது தேகம் வளருவதோடுகூட வளர்ந்து, தேகம் திடப்படுவதோடு திடப்பட்டுக் கடைசியில் நற்குணமாகவோ தீக்குணமாகவோ நன்றாய் முற்றிப் பின்பு ஒருவராலும் பிளக்கக்கூடாத நல்ல இருப்புக்கவசம்போல் ஆகிவிடுகின்றது.

இதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் பாருங்கள். ஒருவன் மிக்க உழைப்பாளியாயும், ஜாக்கிரதை, நம்பிக்கை, சத்தியம், பொறுமை, நிதானம், உண்மை, ஊக்கம், ஆற்றல்முதலிய குணங்கள் உள்ளவனுயிருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம்; இக்குணங்களெல்லாம் அவன் வாஸிபம்முதற்கொண்டே பழக்கிவந்தவைகளா அல்லவா? ஒருவன் பத்துவயதிலே காலையில் எழுந்திருப்பதையும், வேலைசெய்வதையும், விளையாடுவதையும், படிப்பதையும் பார்த்தால், வயதுவந்தபிறகு அவன் இன்னவிதமான மனிதனாவானென்பதை அப்போதே நாம் நன்றாய்ச் சொல்லலாம். வேளைக்குச் சரியாய்த் தின்னவராத பிள்ளை பாடசாலைக்கும் வேளையிலே போகமாட்டான்; அவன் ஒன்றையும் சரியானகாலத்தில் செய்யமாட்டான்; அவன் பின்பு ஒருபோதும் ஜாக்கிரதை உள்ளவனாகமாட்டான். முகத்தைப் பாதி கழுவுகிற பிள்ளை தன் பாடத்தையும் பாதிதான் படிப்பான், எந்தக் காரியத்தையும் பாதிதான் செய்வான்; அப்படிப்பட்டவன் ஒருபோதும் ஶூண்மனிதனாகமாட்டான். எவ்வளவு அற்பமாயினும் தன் வேலையை முன் அலகியம்செய்து, பின்பு நான் அதை மறந்தேனென்று, வாஸிபத்தில் சாக்குச்சொல்லுகிறவன் பிறகு ஒருபோதும் நம்பிக்கைக்கிடமாகமாட்டான். எளிய ஜந்துக்களை வருத்தி அவற்றின் துன்பத்தைப்பார்த்துச் சந்தோஷிக்கிற பிள்ளைகள் ஒருபோதும் ஶூதகையை பச்சாத்தாபமுதலிய நற்குணமுடையவர்களாய்க் கனவான்களாகமாட்டார்கள்.

பெண்களுடைய குணங்களும் இவ்வாறே. தாம் செய்ய வேண்டிய விட்டுவிடாபாடுகளில் கவலையில்லாமலும், தம்மிஷ்டங்களுக்குச் சவுக்கியமுண்டாக்குவதற்கருத்தில்லாமலும், சீரும் சிக்கனமுமில்லாமலும் இப்படியெல்லாம் வாஸிபத்திலிருக்கிற பெண்கள் வயதுவந்தபிறகும் நல்லபெண்டிர்களாகமாட்டார்கள். தானதரும் சிந்தையும், வேலையில் ஊக்கமும், சூக்ஷ்மபுத்தியும், மிகச் செஷவும், பெருந்தன்மையும், எளியவர்களிடத்தில் ஆதரமும், ஒருவர்க்கும் கொடுமைசெய்யாமையும், பரோபகாரமும் இவைமுதலிய நற்குணமுடைய பெண்கள் பிற்காலத்தில் ஒரு பெரிய சீமாட்டியாவார்கள்.

இப்படிப்பட்ட குணங்கள் பலவற்றுள்ளும் பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவர்கள் சொல்லுகிறபடி கேட்டுச் சரியாக நடக்கிற குணம் சிறுவர்களிடத்தில் அவசியம் இருக்கவேண்டும். இந்தக் கீழ்ப்படிவிற குணமொன்று இருக்குமானால் இதைவிட அழகு வேறு வேண்டுவதில்லை. சிறுவர்களுக்கு நன்மைநீமைகளைப் பருத்தறியச் செய்புத்தி கிடையாதாகையால் அவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்கள்தாம் அதைத் தெரிந்து அதன்படிச் சிறுவர்களை நடத்திவரவேண்டும். ஆதலால் அந்தப் பெரியோரிடிகிற கட்டளை இன்ன

காரியத்திற்கென்று தமக்குத் தெரியாமலிருந்தாலும், சிறுவர்களை அடைபட்டூரணமாய் நம்பி அப்படியே நடந்துவரவேண்டும்.

இதற்குள் திருஷ்டாந்தமாய்ச் சிறிய கதைதொன்றுண்டு: சில் நாளைக்குமுன்னே ஒரு சிறு குழந்தை தன் கீழ்ப்படி கிற குணத்தால் வெகு பயங்கரமான அபாயத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைத்தது. அந்தக் குழந்தையின் தகப்பன் இருப்புப்பாதை வண்டியோடு கிற வழியில் வண்டிகளுக்குக் குறிகாட்டுகிறவன், அந்த வழியில் ஓரிடத்திலே நின்றுகொண்டு அவ்வழியாய் வருகிற வண்டிகளெல்லாம் ஒரு அய்யமுயில்லாமல் போய்ப்படிப் புகைவண்டியோட்டு கிறவர்களுக்கு எச்சரிக்கைசொல்லுவது அவன் வேலை. அப்படியிருக்க ஒருநாள் அவன் ஒரு வேதமானவண்டி வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருக்கையில், ஒரு குழந்தை அந்தப் பாதையின் எதிர்ப்புறத்திலிருந்து தன்னிடம் வந்துகொண்டிருக்கக்கண்டான். அதைப்பார்த்து அவன் மிகவும் பயந்து சீக்கிரமாய் ஓடி அதை எடுத்துக்கொண்டு வரவேண்டுமென்று முதலில் எண்ணினான். அவன் அவ்விடம் விட்டுப் போனவுடனே வண்டி வந்துவிடுமாயின், அதற்குத் தக்கபடி குறிகாட்டாமற்போனால் அநேகம் உயிர்களுக்குச் சேதமுண்டாகும். அவன் இருக்குமிடத்திற்குச் சிறிதுதூரத்தில் அந்தப் பாதை நன்றாய் வளைந்திருந்ததனால், வண்டி இவ்வளவுதூரத்தில் வருகிறதென்பதையும் கண்டுகொள்ளக்கூடவில்லை. எப்படியும் அந்த வண்டி வெகு சமீபத்தில் வந்து கொண்டிருக்கவேண்டுமென்பதும் அவனுக்குத் தெரியும். இதற்கு என்னசெய்கிறதென்று அவன் திகிற்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கையில், திடீரென்று பயங்கரமாய்ப் புகைவண்டித்தொடர் வந்துவிட்டது. அப்போது அந்தக் குழந்தை தன் குழந்தைகாடு என்று அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியவந்தது. அச்சமயத்தில் குழந்தை வண்டிப்பாதையின் ஒரு தண்டவாளத்தைக் கடந்து வந்துகொண்டிருந்தது; வண்டிவருவதற்குள் மற்றொரு தண்டவாளத்தையும் தாண்டிவர நேரமில்லை. அதுகண்டு அவன் மிகவும் பயந்தாளென்றாலும் தானிருந்தவிடம் விட்டு அசையாமலே குழந்தையைப்பார்த்து 'அங்கேயே படுத்துக்கொள்' என்றான். அப்படியே இரண்டு தண்டவாளத்திற்கும் நடுப்பள்ளத்தில் அது படுத்துக்கொண்டது. அக்குழந்தையின்மேல் வெகு பயங்கரமான் இரைச்சலும் ஆரவாரமும் மறு சிமிஷத்தில் வண்டி ஓடிவந்தது. வண்டி அப்புறம் போனதும் போய்ப்பார்க்கையில் சிறிதும் அபாயமில்லாமல் குழந்தை அப்படியே படுத்துக்கொண்டிருந்தது. அந்தக் குழந்தைக்குக் கீழ்ப்படிகிறகுணம் இருந்ததனால் லலவர இத்தக்கொடிய அபாயம் நீங்கிற்று.

JANAVINODINI 1879.

EDITOR'S NOTE.

With the present number, *Janavinodini* enters upon the tenth year of its existence, and, perhaps, a word to our subscribers and the reading public generally is due from us on this occasion.

We have reason to be gratified with the reception the Magazine has met with during its life of over nine years, and are thankful for the continued support of our old subscribers and friends, and the generous testimony given of its usefulness as a healthy Magazine of Family Reading and as the best Gift-Book of the day for Schools and for little Tamil folks. Other Vernacular journals favour us from time to time by copying some of our prominent features and frequently extract articles and stories from our pages, though sometimes without an acknowledgment of their origin. A number of letters received from the Tamil districts and from other places beyond the limits of this Presidency express the good wishes of the writers for our success. Such good wishes are appreciated and serve to stimulate us to fresh exertions to popularise this Magazine.

And now, as to the Volume for 1879, it will be brought out on the same principles as the previous ones. Besides the usual contribution of literary and scientific matter with pictorial illustrations and of amusing tales and articles to entertain the young, the new volume will have a further feature added to it by the insertion of a series of papers on the romance of Indian History, a beginning being made in the present number. Some short biographies of the great and good, and articles calculated to promote a kindly regard for animals will also be introduced together with familiar essays on subjects connected with the conduct of life, and other healthy reading for all.

Space prevents us now saying more than that our determination to progress and develop is still as great as before our first issue appeared, and that we hope our readers will oblige us by making Janavinodini known amongst their friends and correspondents in the country, as we require a large increase in the number of subscribers to make this cheap Magazine a financial success beyond all doubt, and to realize the excellent purpose aimed at by the School Book and Vernacular Literature Society, which bears the cost of the publication,—namely the diffusion of useful knowledge and of the love of reading amongst the Tamil people.

